

Arrest

nr. 181 087 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 februari 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*[L.P.C.J.] [...]
Nationaliteit : Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh - Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land

van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker legt bij zijn aanvraag een bijlage voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlage echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlage, noch voldoet deze bijlage aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 14 november 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2014, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij aangetekend schrijven van 11 augustus 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 september 2014, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 2 september 2015 diende verzoeker een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 september 2015, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op “aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 8 april 2013, op 19 mei 2014, op 24 november 2014 en op 13 november 2015 een beroep heeft ingesteld tegen een beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker derhalve, behoudens indien hij zijn belang aantoont, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat hij op 8 april 2013 instelde.

Verzoekers raadvrouw stelt ter terechtzitting dat de beroepen die werden ingesteld op 19 mei 2014, op 24 november 2014 en op 13 november 2015 gericht zijn tegen beslissingen die door verweerder werden genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en bijgevolg louter op basis van de vaststelling dat geen nieuwe elementen werden aangevoerd. Zij betoogt dat in deze omstandigheden niet kan worden gesteld dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf inhoudelijk werd beoordeeld. Verweerder betwist dit niet.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn belang bij voorliggend beroep heeft aangetoond kan niet op basis van artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet worden geconcludeerd dat hij dient te worden geacht afstand te doen van dit beroep.

2.2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2012, dat verzoeker op 14 maart 2012 ter kennis werd gebracht.

2.2.2. Verzoeker heeft zelf het voorwerp van zijn beroep duidelijk omschreven en gesteld dat het beroep is gericht “tegen de Beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek ex art. 9ter Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan mijn verzoeker op 14/03/2013”.

Deze omschrijving laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker ook een beroep zou hebben ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat hem op 14 maart 2013 werd betekend. De Raad dient hierbij ook aan te geven dat verzoeker in zijn verzoekschrift steeds spreekt over “de bestreden beslissing” (enkelvoud) en dat ook geen middelen worden aangevoerd tegen een andere beslissing dan deze waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het enkele feit dat verzoeker melding maakt van het gegeven dat hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en hij een kopie van deze beslissing bij zijn verzoekschrift voegt leidt niet tot het besluit dat hij ook deze beslissing zou hebben aangevochten.

Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de opgeworpen exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...] Schending van de motiveringsplicht

Geschonden bepalingen: artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing d.d. 21/02/2013 dient, net als alle bestuurshandelingen, uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen zodat hij kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, of nog: betere informatie van de bestuurde en het vergemakkelijken van jurisdictioneel toezicht .

Tevens dient deze gehanteerde motivering deugdelijk en afdoende te zijn. Het begrip 'afdoende motivering' in Wet 29 juli 1991 betekent dat de omvang van de motivering afhangt van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat aan de motivering wordt gehecht. Uit de parlementaire voorbereiding van de voornoemde wet blijkt dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste.

De artt. 2 en 3 W. 29 juli 1991²⁰ verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het is verzoeker op basis van de inhoud van de bestreden beslissing volstrekt onduidelijk op welke basis deze werd genomen, meer nog of de totstandkoming hiervan op objectieve wijze zou zijn geschied.

De beslissing a quo vermeldt hieromtrent op uiterst summiere het volgende :

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.02.2013 (zie gesloten omslag) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn.

Aldus wordt met het oog op de motivering gesteund op het advies van de arts-adviseur d.d. 20/02/2013 die zich beperkt tot de volgende standaardfrase:

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 08.01.2013 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een menonterende behandeling. De beschreven chronische diabetes, obesitas, arteriosclerose, postanoxemisch hersenlijden houden geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. "

Verzoeker merkt overigens tevens reeds op dat een beoordeling werd gemaakt van het direct levensbedreigend karakter van het gevaar voor leven of aanleiding tot menonterende behandeling.

Deze stringente interpretatie strookt niet met de bepalingen ex art. 9ter Vreemdelingenwet (vide infra) en volstaat op zich al om vast te stellen dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Hetzelfde geldt voor de zinsnede: "de beschreven aandoeeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Ook deze toets vindt hoegenaamd geen steun in de wet en leidt onverkort tot een schending van de formele motiveringsplicht.

Ten tweede mag duidelijk blijken dat de beweerde afwezigheid van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit niet het minst wordt gemotiveerd, noch door de arts-adviseur, noch door verweerder zelf in diens beslissing.

Nochtans bleek op overvloedige wijze het tegendeel uit de overgemaakte stukken.

Ten slotte wordt geen enkele beoordeling gemaakt van het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De arts-adviseur rept hier met geen woord over, wijl verweerder zich beperkt tot het aanhalen van rechtspraak van het EHRM zonder deze toe te passen op het voorliggende geval. Mocht dit laatste al in aanmerking komen als motivering in rechte, dan dient minstens vastgesteld dat geen motivering in feite werd opgenomen in de bestreden beslissing.

Van een motivering in rechte en in feite is bijgevolg geen sprake, laat staan dat deze uitdrukkelijk geschiedde zoals voorgeschreven door de zogenaamde Wet van 29 juli 1991.

Eveneens dient vastgesteld te worden dat de motivering (sic.) zoals gehanteerd door verweerder hoegenaamd niet afdoende is.

Het is manifest onevenredig dat de bestreden beslissing zich met een standaardformulering meent te kwijten van haar verplichting om haar bestuurshandeling te motiveren, wijl uit alle stukken zoals reeds in eerste aanleg aangewend mocht blijken dat het erg waarschijnlijk was dat bij uitwijzing van verzoeker, dit het overlijden van laatstgenoemde tot gevolg zou hebben.

In tegenstelling tot het grote belang van de procedure voor verzoeker - benadrukt wordt nogmaals dat een uitwijzing met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid leidt tot het overlijden van verzoeker - beperkt men zich van de zijde van verweerder met het toepassen van standaardformuleringen op het onderhavig geschil.

Derhalve zal de Raad dan ook terecht vaststellen dat de door verweerder gehanteerde motivering (sic.) niet deugdelijk of afdoende is, zeker niet gelet op het belang van de procedure voor verzoeker.

De bestreden beslissing is derhalve in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel.

[...] Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Geschonden bepaling: zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat en ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken alle betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn.

Zoals reeds uit de hierboven aangehaalde standaardformuleringen mocht blijken, is duidelijk dat verweerder om snel proces te maken zich in haar motivering beperkt tot het verwijzen naar het verslag

van de arts-adviseur en het aanhalen van EHRM-rechtspraak dewelke duidelijk standaard wordt aangehaald teneinde de beslissing enig volume te geven.

Uit de door de arts-adviseur geformuleerde stellingen mocht evenmin op duidelijke wijze blijken of de zaak op grondige wijze werd onderzocht.

Zo beperkt deze zich tot de stelling - contra legem overigens (vide infra) - dat uit het SMG niet zou mogen blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging voor het leven betekent en dat de opgesomde aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit het door verzoeker overgemaakte dossier bleek het tegendeel van al deze vaststellingen, doch hierop antwoordt verweerder hoegenaamd niet. Nochtans zou een afdoend en volledig onderzoek minstens impliceren dat deze rapporten, attesten en andere stukken worden onderzocht en desgevallend op gemotiveerde wijze worden weerlegd indien het bestuur van oordeel zou zijn over juistere gegevens te beschikken.

Zeker in het geval van uitdrukkelijke waarschuwingen van de behandelende geneesheer moet de Dienst Vreemdelingenzaken omzichtig te werk gaan en tot uitgebreide onderzoeken overgaan. Zulks geschiedde duidelijk niet.

Zoals verdere eveneens zal blijken, werd het tweede luik van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet niet onderzocht door de arts-adviseur. Met name de vraag of er een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf bleef onbeantwoord.

Verweerder beperkte zich wat dit betreft louter tot het verwijzen naar rechtspraak van het EHRM, zonder hierbij te preciseren waarom deze wordt aangehaald in het onderhavige geval.

Verwijzend naar de rechtspraak die geheel terecht een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken veroordeelt als zijnde mogelijks in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan men niet om de vaststelling heen dat de Dienst Vreemdelingenzaken op consequente wijze gebruik maakt van standaardformuleringen - al dan niet toepasbaar op het voorliggende geval - dewelke minstens doen vermoeden dat van een zorgvuldige besluitvorming en dossiersamenstelling geen sprake is.

De snelheid waarmee verweerder het dossier wenste af te ronden, leidde in casu ongetwijfeld tot een gebrekkige beoordeling van de voorgebrachte overtuigingsstukken, dewelke manifest indruisen tegen de poneringen zoals geformuleerd door verweerder.

De bestreden beslissing is derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...] Miskennis inhoud art 9ter Vreemdelingenwet

Geschonden bepaling: art. 9ter, § 1, 1ste lid Vreemdelingenwet.

Het personeel toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet behelst dat van de ernstig zieke vreemdeling, zijnde iemand die :

"op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Aldus worden uit deze bepaling doorgaans twee categorieën van vreemdelingen gedistilleerd, zijnde:

- enerzijds de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

en

- anderzijds de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Recentelijk ontstond uit de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken de gewoonte – *contra legem* - een ander, stringenter beoordelingscriterium te hanteren dan deze voorgeschreven bij wet, te weten de vraag of de ziekte 'direct levensbedreigend' is.

Hiertoe wordt dan tevens het advies van de arts-adviseur gehanteerd stellende dat de ziekte niet direct levensbedreigend is.

Deze beslissingen gebaseerd op dit criterium worden door de Raad geheel terecht vernietigd nu deze op generlei wijze gebaseerd zijn op de wet. Zulks geldt eveneens voor de beperkte lezing zoals deze thans wordt gehanteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, ook in onderhavig geval.

19. Voor wat betreft de eerste categorie (de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft) kan vastgesteld worden dat zowel verweerder als de arts-adviseur zich in hun beslissing bedienen van de voorwaarde van het 'directe levensbedreigend' karakter.

Deze interpretatie wordt terecht consequent afgestraft door uw Raad vermits deze een stringenter toetsing inflast dan deze toegestaan door de wet.

Tevens hanteert verweerder kennelijk daarnaast een ander bijkomend criterium:

"De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. "

Het is verweerder onduidelijk waarop verweerder zich baseert om zich te bedienen van dit bijkomend criterium. Alleszins vindt deze eveneens op geen enkele wijze steun in de wet en is zij bijgevolg eveneens in strijd met art. 9ter Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient eveneens stilgestaan te worden bij een eveneens gangbaar geworden gebruik van de Dienst Vreemdelingenzaken om de voorwaarde 'wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft' niet bij deze eerste categorie te voegen.

Nochtans blijkt deze wel degelijk uit de bewoordingen van art. 9ter Vreemdelingenwet, zoals het Kruispunt M-I reeds meermaals aanhaalde.

Zij beperkt aldus deze tweede categorie foutief tot de gevallen met 'een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit' zonder meer.

Aldus vallen maar liefst drie grieven te noteren ten aanzien van de beoordeling door verweerder van deze eerste categorie ex art. 9ter Vreemdelingenwet. Deze is dan ook manifest in strijd met de bepalingen uit art. 9ter Vreemdelingenwet, minstens vormt deze interpretatie een inbreuk op de motiveringsplicht.

Voor wat betreft de tweede categorie (de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft) kan alleen maar vastgesteld worden dat deze niet werd onderzocht.

Deze tweede categorie wordt namelijk niet vermeld in het verslag van de arts-adviseur. Deze beperkt zich kennelijk louter tot het onderzoek - *contra legem* - of er een direct levensbedreigende ziekte aanwezig is dan wel of er een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit - los van de vraag of er een adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst of verblijf, dewelke nochtans wordt voorgeschreven door de wet.

Deze categorie wordt overigens ook niet uitgewerkt in de uiteindelijke beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Weliswaar wordt hierbij EHRM-rechtspraak aangehaald, doch op geen enkele

manier wordt verduidelijkt of deze nu wordt toegepast op de voorliggende zaak. Zodoende werd dit reeds aangehaald onder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aldus is de bestreden beslissing dan ook manifest in strijd met de bepalingen uit art. 9ter Vreemdelingenwet, minstens vormt deze interpretatie een inbreuk op de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die rust op het bestuur.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“[...]

Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij meent dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich er enkel toe beperkt te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" [...]

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische stukken geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 20.02.2013 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 11.01.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 08.01.2013 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. De beschreven chronische diabetes, obesitas, arteriosclerose, postanoxemisch hersenlijden houden geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15december1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel " [...]

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Waar verzoeker poogt voor te houden dat er sprake is van een stereotiepe motivering, merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing wel degelijk betrekking heeft op de individuele situatie van verzoeker, net zoals het advies van de arts-adviseur. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat uitdrukkelijk verwezen wordt naar het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd.

Bovendien dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS,nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De arts-adviseur heeft verduidelijkt in zijn advies dat de ziekte geen directe bedreiging betekent voor het leven van verzoeker of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Er kan niet van de arts-adviseur worden verwacht dat hij nog verder zijn motieven dient toe te lichten.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden voormelde motieven niet zouden volstaan opdat de bestreden beslissing afdoende in rechte en in feite ondersteund is met draagkrachtige motieven, die de beslissing genoegzaam ondersteunen.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing en gelet op het advies van de arts-adviseur, blijkt heel duidelijk om welke redenen de door verzoeker ingeroepen aandoening niet voldoende ernstig werd geacht, en verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat er ten onrechte wordt uitgegaan van het levensbedreigend karakter van de ziekte, en er sprake zou zijn van een stringente interpretatie die niet strookt met de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verwijst de verwerende partij naar het derde middel, waar deze kritiek door verzoeker wordt herhaald en waarop door de verwerende partij uitvoerig wordt gerepliceerd.

Verder merkt de verwerende partij op dat ook verzoekers beschouwingen als zou geen beoordeling zijn gemaakt van het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate

behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, manifest voorbij gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert terecht dat "Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn".

Hierbij wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris daarenboven uitvoerig gemotiveerd om welke reden, gelet op de inhoud van het advies van de arts-adviseur, ook geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan worden weerhouden.

Inderdaad vervolgt de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:

"Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, YohEkale Mwanje t. België, § 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 EO. t. Italië, nr. 34724110, §, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) (met in de eerste voetnoot een vrije vertaling van een citaat uit deze arresten) (...)"

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst hierbij terecht naar de rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van de betrokkene niet eveneens uitermate ernstig is.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker slaagt er geenszins in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

[...]

In zoverre verzoeker in het tweede middel zijn kritiek herhaalt als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte hebben beperkt tot een

verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur en tot het aanhalen van rechtspraak van het EHRM, verwijst de verwerende partij vooreerst naar haar repliek dienaangaande onder het eerste middel.

Terwijl de verwerende partij voorts andermaal benadrukt dat de arts-attaché na grondig onderzoek [heeft] besloten dat de aangehaalde ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat zijn aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het advies van de arts-adviseur, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij verwijst ter zake nog naar volgende rechtspraak:

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet; met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. " Verzoekende partij laat na het motief te weerlessen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerlessen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Terwijl ook verzoekers beschouwingen als zou het onderzoek naar het 'tweede luik' van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet zijn gebeurd, niet kunnen worden aangenomen en klaarblijkelijk voorbij gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen. artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent:

EHRM. 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België. §§ 81-83 (vrij vertaald) : « (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van

haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51- 54).»

EHRM, Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft in de bestreden beslissing geheel terecht (en o.m.) aan dat 'om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. niet enkel doorslaggevend is dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten', terwijl uit de concrete vaststellingen inzake de door verzoeker ingeroepen aandoeningen, 'heden een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, blijkt' (...).

Hierbij wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de essentie van de rechtspraak van het EHRM dienomtrent met de nadruk op de actuele gezondheidstoestand waarbij, na beschouwingen inzake de behandeling het gebrek aan een kritieke toestand het doorslaggevende element is, en waarbij het EHRM de vraag over de mogelijkheden tot behandeling systematisch als een speculatief gegeven beschouwt.

Terecht wordt hierbij in voetnoot 1 van de beslissing geciteerd uit het arrest EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83, en het arrest EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald).

De verwerende partij verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet

beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonbaar dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten. "

De verwerende partij wijst nog op volgende (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland. noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

"The Court now turns to the applicant's complaint as regards the implications removing him to Russia could have for his mental health. In this context, the Court reiterates its findings in the case of N. v. the United Kingdom (see N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008) that concluded that the Court's principles, as applicable to such a complaint, were as follows in its paragraphs 42 to 44:

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom [see D. v. the United Kingdom, 2 May 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997 III] it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26).

Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to ail aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States. "

85. The Court accepts that the applicant was suffering, according to the medical letters he has provided, from post-traumatic stress disorder and depression. It further acknowledges that the doctors treating him

recommended ongoing pharmacological and psychotherapeutical treatment. However, the Court is mindful of the high threshold set in the Court's jurisprudence as regards the very exceptional circumstances required to raise an issue under Article 3 of the Convention when it comes to access to health care in removal cases (see also, additionally to the quotation in the paragraph above, Bensaid v. the United Kingdom, no. 44599/98, § 40, ECHR 2001-1). In the present case the Court is not convinced that the applicants mental health status and its alleged expected deterioration in the event of his being removed to Russia amount to such "very exceptional circumstances" and could thus trigger the application of Article 3 of the Convention "

Verzoekers kritiek is niet ernstig.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

[...]

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris en de arts-adviseur ten onrechte uitgaan van het levensbedreigend karakter van de ziekte, en daarbij een voorwaarde zou toevoegen aan art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen en kunnen geenszins worden aangenomen.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de - vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "

Alsook:

"(...)wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. "

Of nog:

"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. " (Pari. St. Kamer, DOC. 51,2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 en pg. 36)

Verzoekers beschouwingen missen dan ook juridische grondslag.

De arts-adviseur stelt terecht dat de aandoeningen die beschreven worden in het medisch attest niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen.

De verwerende partij laat gelden dat, dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

"3. Principes se dégageant de la jurisprudence susmentionnée

1. En bref, la Cour observe que, depuis l'adoption de l'arrêt *D. c. Royaume-Uni*, elle a appliqué de manière constante les principes suivants.

Les non-nationaux qui sont sous le coup d'un arrêté d'expulsion ne peuvent en principe revendiquer un droit à rester sur le territoire d'un Etat contractant afin de continuer à bénéficier de l'assistance et des services médicaux, sociaux ou autres fournis par l'Etat qui expulse. Le fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant le requérant connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3. La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses. Dans l'affaire *D. c. Royaume-Uni*, les circonstances très exceptionnelles tenaient au fait que le requérant était très gravement malade et paraissait proche de la mort, qu'il n'était pas certain qu'il pût bénéficier de soins médicaux ou infirmiers dans son pays d'origine et qu'il n'avait là-bas aucun parent désireux ou en mesure de s'occuper de lui ou de lui fournir ne fut-ce qu'un toit ou un minimum de nourriture ou de soutien social.

2. La Cour n'exclut pas qu'il puisse exister d'autres cas très exceptionnels où les considérations humanitaires soient tout aussi impérieuses. Toutefois, elle estime qu'elle doit conserver le seuil élevé fixé dans l'arrêt *D. c. Royaume-Uni* et appliqué dans sa jurisprudence ultérieure, seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou d'omissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination.

3. Même si nombre des droits qu'elle énonce ont des prolongements d'ordre économique ou social, la Convention vise essentiellement à protéger des droits civils et politiques (*Airey c. Irlande*, arrêt du 9 octobre 1979, série A n° 32, § 26). En outre, le souci d'assurer un juste équilibre entre les exigences de l'intérêt général de la communauté et les impératifs de la sauvegarde des droits fondamentaux de l'individu est inhérent à l'ensemble de la Convention (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A n° 161, p. 161, § 89). Les progrès de la médecine et les différences socio-économiques entre les pays font que le niveau de traitement disponible dans l'Etat contractant et celui existant dans le pays d'origine peuvent varier considérablement. Si la Cour, compte tenu de l'importance fondamentale que revêt l'article 3 dans le système de la Convention, doit continuer de se ménager une certaine souplesse afin d'empêcher l'expulsion dans des cas très exceptionnels, l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.

4. Enfin, la Cour considère que, bien que la présente requête, comme la plupart de celles citées plus haut, concerne l'expulsion d'une personne séropositive et présentant des affections liées au sida, les mêmes principes doivent s'appliquer à l'expulsion de toute personne atteinte d'une maladie physique ou mentale grave survenant naturellement susceptible de provoquer souffrances et douleur et de réduire l'espérance de vie et nécessitant un traitement médical spécialisé qui peut ne pas être facile à se

procurer dans le pays d'origine du requérant ou qui peut y être disponible mais seulement à un prix élevé.

4. Application des principes précités au cas d'espèce

5. La Cour observe d'emblée que, bien qu'elle ait sollicité l'asile au Royaume-Uni, demande dont elle fut déboutée, la requérante n'allègue pas que son expulsion vers l'Ouganda lui ferait courir le risque d'être soumise à des mauvais traitements délibérés répondant à des mobiles politiques. Son grief tiré de l'article 3 se fonde seulement sur la gravité de son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine.

6. En 1998, on a diagnostiqué chez elle deux maladies liées au sida ainsi qu'une très forte immunodépression. Grâce au traitement médical dont elle bénéficie au Royaume-Uni, son état est désormais stable. Elle est apte à voyager et son état ne se détériorera pas tant qu'elle continuera à prendre le traitement dont elle a besoin. Il ressort toutefois des éléments produits devant les juridictions internes que si elle devait être privée des médicaments qu'elle prend actuellement son état empirerait rapidement et elle devrait affronter la maladie, l'inconfort et la souffrance. pour mourir en l'espace de quelques années (paragraphe 14-17 ci-dessus).

7. D'après les informations rassemblées par l'Organisation mondiale de la santé (paragraphe 19 ci-dessus), on trouve en Ouganda des médicaments antirétroviraux, même si, faute de ressources suffisantes, seule la moitié des personnes qui en ont besoin en bénéficient. La requérante allègue qu'elle n'aurait pas les moyens d'acheter ces médicaments et qu'elle ne pourrait pas se les procurer dans la région rurale dont elle est originaire. Il apparaît qu'elle a de la famille en Ouganda, mais elle soutient que celle-ci ne serait ni désireuse ni en mesure de s'occuper d'elle si elle était gravement malade.

8. Les autorités britanniques ont fourni à la requérante une assistance médicale et sociale financée sur fonds publics pendant les neuf années qu'il a fallu aux juridictions internes et à la Cour pour statuer sur sa demande d'asile et sur ses griefs tirés des articles 3 et 8 de la Convention. Toutefois, cela n'implique pas en soi que l'Etat défendeur soit dans l'obligation de continuer à lui offrir pareille assistance.

9. La Cour admet que la qualité et l'espérance de vie de la requérante auraient à pâtir de son expulsion vers l'Ouganda. Toutefois, la requérante n'est pas, à l'heure actuelle, dans un état critique. L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier.

10. Pour la Cour, la présente espèce ne peut être distinguée des affaires citées aux paragraphes 33 à 41 ci-dessus. Elle n'est pas marquée par des circonstances très exceptionnelles comme celles qui caractérisaient l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (précitée), et la mise à exécution de la décision d'expulser l'intéressée vers l'Ouganda n'emporterait pas violation de l'article 3 de la Convention [...].

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet

over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest *N vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V. 74.125* (27.01.2012), *73.999* (27.01.2012), *73.890* (24.01.2012), *73.906* (25.01.2012)).

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, *Grote Kamer*, nr. 265.855 (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

in het arrest '*D. c. Royaume-Uni*' is sprake van "il était en fait proche de la mort" en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale" ;

- in het arrest '*Karara c. Finlande*' stelde de commissie dat la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 5" ;

- in het arrest '*Bensaid c. Royaume-Uni*' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts;

- in het arrest '*Arcila Henao c. Pays-Bas*' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention" ;

- in het arrest '*Ndangoya c. Suède*' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide" ;

- in het arrest '*Amegnigan c. Pays-Bas*' oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Topo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé",

-...

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen. Door de arts-adviseur wordt terecht verwezen naar de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers toont de voorgehouden schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet aan."

3.3. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onmiddellijk als onontvankelijk dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte “kennelijk” niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel. Het gebruik van het woord “kennelijk” impliceert dat het dient te gaan om zeer duidelijke gevallen waaromtrent geen discussie kan bestaan.

Verzoeker voert aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer weliswaar aangeeft dat de aandoeningen waaraan hij lijdt geen directe bedreiging voor zijn leven of fysieke integriteit inhouden, doch dat deze bewering niet in overeenstemming is met de medische attesten die hij overmaakte. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker bij zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een op 8 januari 2013 opgesteld standaard medisch getuigschrift voegde waaruit blijkt dat hij was opgenomen in het ziekenhuis, dat er voorlopig een

noodzaak was tot een verdere opname in het ziekenhuis of een revalidatiecentrum en dat de stopzetting van de behandeling kon leiden tot het *“overlijden van de patiënt”*. In een bij dit standaard medisch getuigschrift gevoegd schrijven van 10 januari 2013, dat werd opgesteld door de neurologe die ook het standaard medisch getuigschrift opstelde, wordt verder toegelicht dat verzoeker van 18 november 2012 tot 18 december 2012 verbleef op de dienst *“intensieve zorgen”*, dat hij vervolgens werd overgebracht naar de *“dienst neurologie”* en dat *“de medische toestand van patiënt het niet toelaat om vliegtuigreizen te maken en dat hij nog steeds belangrijke verpleegkundige/medische zorg vereist”*. De Raad kan niet vaststellen waarop de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zich baseert om voor te houden dat verzoeker – een gehospitaliseerd persoon – *“kennelijk”* geen ziekte heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat impliceert dat verzoeker fit-to-fly zou zijn en een terugreis van verzoeker naar zijn land van herkomst bijgevolg mogelijk zou zijn zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen. Zijn stelling is manifest in strijd met de vaststellingen van de arts-specialist die verzoeker behandelt en de controlearts verduidelijkt niet waarom hij meent dat de bevindingen van de behandelende neuroloog incorrect zijn en levert geen inspanning om zijn eigen tegengestelde standpunt te onderbouwen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de door verweerder aangestelde controlearts op een deugdelijke wijze kennis heeft genomen van het overgelegde standaard medisch getuigschrift. Uit zijn advies blijkt ook niet dat hij de inhoud van de op 10 januari 2012 gedateerde brief van de neurologe die verzoeker behandelde in aanmerking heeft genomen. Verweerder bevestigt bovendien dat met dit stavingsstuk geen rekening werd gehouden. Ter verantwoording stelt verweerder dat het schrijven van 10 januari 2012 geen standaard medisch getuigschrift is en dat er in het standaard medisch getuigschrift niet expliciet naar deze brief wordt verwezen. Er moet echter worden geduïd dat uit het loutere feit dat in een standaard medisch getuigschrift niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar een bijlage of deze bijlage zelf niet de vorm heeft van een standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat verweerder en de door hem aangestelde controlearts deze bijlage zonder meer buiten beschouwing kunnen laten. Verweerders bewering dat dit wel zou kunnen heeft geen enkele juridische grondslag.

Daarnaast moet worden aangegeven dat ook geenszins kan worden vastgesteld dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer enig onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheden voor verzoeker om in zijn land van herkomst te beschikken over de medicatie en de medische verzorging die hij nodig heeft en of deze er voor hem toegankelijk zijn. Hij beperkt zich tot de vermelding dat niet mag blijken dat verzoeker een aandoening heeft die een directe bedreiging vormt voor het leven of die aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Dit terwijl in het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar de nood aan een voorzetting van de behandeling gedurende langere tijd en de onzekere prognose, waarbij wordt verduidelijkt dat verzoeker ofwel gedeeltelijk zal recupereren, in een vegetatieve toestand zal terechtkomen of zal overlijden. Opnieuw verstrekt de ambtenaar-geneesheer geen enkele toelichting waaruit zou kunnen worden afgeleid waarom hij van oordeel is dat hij de bevindingen van de behandelende neurologe – zo hij hier al met voldoende aandacht kennis van heeft genomen – naast zich neer kan leggen. Er blijkt niet dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt – en waarvoor hij langdurig in het ziekenhuis werd opgenomen – niet ernstig is of dat hij strikt genomen geen medische zorgen meer nodig heeft, zodat zou kunnen worden aangenomen dat het ontbreken van een adequate behandeling er hoe dan ook niet kan toe leiden dat verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt.

De aan de Raad voorgelegde stukken laten slechts toe te besluiten dat de door verweerder aangestelde controlearts niet al de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken heeft onderzocht en dat hij geen effectieve en deugdelijke toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria.

De Raad dient ook te benadrukken dat het, conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid iuncto artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, enkel aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te beoordelen of een vreemdeling al dan niet kennelijk lijdt aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. De beschouwingen van een andere ambtenaar met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – waarbij ten overvloede moet worden gesteld dat voormeld rechtscollege steeds een individuele afweging doorvoert en niet op algemene wijze stelt dat alleen indien een medische problematiek direct levensbedreigend of kritiek of vergevorderd is de verwijdering van een zieke persoon aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. EHRM 13 december 2016, nr. 41.738/10, Paposhvili v. België) – zijn in casu dan ook niet dienend.

Verweerder heeft door de bestreden beslissing te baseren op een advies van een controlearts die zelf niet alle dienstige gegevens heeft onderzocht en die, aangezien hij een advies verstreekte waarbij hij noch aangaf te hebben onderzocht of verzoeker effectief kan reizen zonder dat zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang zouden komen, noch of verzoeker in zijn land van herkomst een adequate behandeling kan krijgen voor de vastgestelde medische problematiek, schijnbaar zelfs niet begreep waaruit zijn taak precies bestond het zorgvuldigheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskend.

De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK